

Csatáné Bartha Irénke

Van egy forrás

Van egy forrás valahol
a Hargita aljában,
gyermekkori korsómmal
sokszor odajártam.

Jó barátom lett a forrás,
patyolat hitével
nem csak korsómat,
lelkem is töltötte.

Rigók, szajkók, pintyek,
ha közelben laktak,
szomjukat eloltva
víg dalt komponáltak.

Emlék már e forrás,
jelkép lett örökre,
életem végéig
meríték belőle.

Szülőföld-szonáta

A szülőföld nem költöztethető,
magaddal hurcolod arcát,
halhatatlan gyökerei
emlékeidben fogva tartják.

Beléd épül minden sejtköve,
bástyaként óv a magány ellen,
hiánya felsebzi a lelket
búcsúzások fájó perceiben.

Minden úttal és minden újrakezddel
a pillanat csak létezni elég,
a folytonossággal már sosem ér fel,
ha a biztos út iránya megszakad,
melyen hazajár(hat) ölelésre a gondolat...

Ha a tudatból kiveszne „az otthon”,
nem maradna benne csak sivatag,
hol lennének az oltalmazó lombok,
s az álmokat vigyázó, biztos falak.

És eltűnne az anyák ölelése,

eltűnne minden, mi visszavár,
múltnak, jövőnek akkor lesz vége,
ha kipusztul életedből az otthoni Nyár!...

Én hiszem, hogy él bennem egy táj,
hol minden múlt idő jelen,
velem fekszik és kel, mi meghatároz,
belőle bomlik ki életem.

Történelem lüktet az utcák vérkörében,
az emlékezet ölelőn körbejár,
belélegezni lélek-ablakom kitárom,
enyém e falakat védő oltalom,
kezdet és vég épül itt végtelenre,
ez a vidék örökölt otthonom.

Az otthon nyugalma, biztonsága
az egyetlen, ami nem átmenet,
akkor sem, ha elhagyom nemsokára,
ide velem egy világ érkezett...

Hárfahúrokon több szólamra

Puha papucsot húzott az éj,
kézen fogva vezet feléd,
oly közel vagy, tudom,
mint a víz, mint az ég.

Lefoszlik rólad minden szürkeség,
ahogy a békés hangok
varázsvilágot szőnek köréd,
egy csillag a csend hálóján fennakad:
a nyári éj mosolyod csillantja felém.

Szomjas szememnek kútja
s a gyöngéd, halovány árnyak,
titkos, különös formák
tudják, hogy téged várlak,
s szívemben tűzvirágot nyitnak.

Csillagszívek lúktethetnek odafent,

mint hatalmas, csillogó fényjelek,
állócsillag közöttük az OTTHON,
tudom, hogy ő forgatja az eget,
mert úgy világít át az örökös gondon,
mint arcunkon a tiszta lelkiismeret.

A völgy ölén, hegyek szívéen

zöldek öröme gurul szerteszét,
s a fák közé a naptól méz perereg,
hol kedvesem áldott két szeme
reményem fényes kék ege.

Jöjj, bűvös Hold, édes Méz-Napom,
szívemnek szerelmes társa,
te légy kertemnek karcsú ágon
ringó legszebbik virága.

Jöjj, kedvesem, találj rám,
készítsd vacsorám,
készítsd nyoszolyám,
hogy áradjon bennünk újra a jókedv.

Hullámozzon szívünkön
virágok, májusok, csókok
tiszta szenvedélye,
s ragyogjon, mint fehér akácok
szíromló szikraesője.

És ragyogjunk egymás szemében
bűvös földi fényvel,
így lehessünk egymásnak
a legszentebb fényjel.
